

KBC
wenst u een
fijne voor-
stelling.

wo 2/8 20u30
cc DGP (Kleine Post)
100'

Vanish Beach

Hof van Eede

—

'I am happy, aber ich bin nicht glücklich.'

Theodor W. Adorno, op de vraag of hij gelukkig was in de VS.

Vijf variaties op heimwee.

1.

In de jaren '30 sloegen duizenden Europeanen op de vlucht voor het Naziregime. Velen van hen haalden de landsgrens niet en werden alsnog vernietigd. Een gelukkige minderheid joodse en/of dissidente intellectuelen en kunstenaars vonden hun heil in de Nieuwe Wereld, the land of the free. Het zonovergoten Californië bleek een geliefkoosde bestemming van velen. Thomas Mann streek er neer

met zijn gezin, maar ook Arnold Schönberg, Theodor Adorno en Alma Mahler vonden er een nieuwe verblijfplaats, niet ver van Venice Beach: het Disneyland avant la lettre aangelegd in 1905, een nieuwbouw-imitatie van de zinkende stad op het Oude Continent, gondels inclusief. Namaak-Europa, maar dan beter dan het origineel: een Venetië dat niet zinkt. Nu wordt het 'muscle' beach genoemd, omwille van de daar op het strand trainende body-builders.

En daar zitten ze dan, die stads-bleke Europese intellectuelen, met opgestroopte broekspijpen (wol: te warm voor dit mediterrane klimaat), terwijl ze met een mengeling van fascinatie en verachting deze uitingen van het Amerikaanse hedonistische levensgevoel gadeslaan. Thuis woedt de oorlog, in hun hoofd hun 'survivor's guilt,' het schuldgevoel van de overlever. Driven into paradise zijn ze, aldus Schönberg in een van zijn Amerikaanse lezingen.

2.

Residenten van 'Grand Hotel Abgrund'. Zo noemde filosoof György Lukács Theodor Adorno, ook een Joods-Duitse balling, zijn intellectuele spitsbroeders. In burgerlijk comfort, met drie warme maaltijden per dag, vanuit de lobby van een gerieflijk hotel in de afgrond kijkend en analyses producerend die elk activisme lam leggen, volgens Lukács. Het is één van de vragen waar Vanish Beach rond cirkelt: hoe wanhoop om te buigen naar activisme, zonder het kritisch vermogen uit te schakelen?

3.

De Franse filosoof Jean Baudrillard maakte in de jaren '80 een lange autorit door de VS. In zijn boekje *Amérique* (1986) schrijft hij: "De Europeaan in de VS moet zich ten minste één moment gunnen, dat hij zich plots realiseert: "Hoe kan iemand in Godsnaam Europeaan zijn?"" Ironisch genoeg levert hij met zijn portret van Amerika vooral een zelfportret af van 'de Europeaan', van hoe de Europeaan naar Amerika kijkt, en zichzelf daardoor als Europeaan afbakent.

4.

En toen werd 'vluchtelingencrisis' een courant woord. Een netjes ontsmet woord, eentje dat onze verantwoordelijkheid wegretoecheerde, vluchtelingen enkel nog als een gezichtsloos meervoud wil denken, en het symptoom en de oorzaak van de 'crisis' lijkt gelijk te stellen. Rechts rukt op, Trump wordt verkozen, de media worden weer als Lügenpresse gebrandmerkt, en plots is alles politiek. Vanish Beach is een bevraging geworden van de 'Europese waarden' waar zo mee geschermd wordt op de rechterflank van het politieke spectrum. Het werd onvermijdelijk een zelfbevraging: wat doen we met ons gevoel van machteloosheid? Kan de Europese traditie van humanisme en Verlichting ons redden van totalitarisme, of is dat laatste er net een gevolg van? Hoe kunnen we ons thuis voelen in een geglobaliseerde wereld, zonder dat er een heilige band moet worden gesmeed tussen bloed en bodem?

5.

In *Vanish Beach* is muziek de (af)grond onder de voeten van de personages. Pianist/componist Hendrik Lasure componeerde piano-miniatuurtjes in de geest van Schönberg, en korte liederen in de geest van Eisler en Weill op teksten van Franz Kafka.

BIO

Wannes Gyselincx (°1980) studeerde Latijn en Grieks en behaalde een doctoraat in de Oudgriekse letterkunde met een proefschrift over ironie en (meta)fictie in Griekse retorische teksten. Naast zijn werk als freelance publicist over theater, literatuur, muziek, dans en beeldende kunst (onder meer in opdracht van ROSAS, ICTUS, LOD, de Handelsbeurs, Bijloke, Concertgebouw Brugge) is hij actief als podiumredacteur van *Rekto:verso*, tijdschrift voor kunstkritiek. Als dramaturg werkt hij voor onder meer Hof van Eede (*Het Weiss-effect*, 2014), LOD (*Enough already!/Lâchez tout!, François Sarhan*, 2013) en Stefaan Van Brabant (*Socrates*, 2015).

Hof van Eede is een theatercollectief opgericht in 2011 en bestaat uit **Ans Van den Eede, Louise Van den Eede en Wannes Gyselincx**. Ze schreven en speelden intussen vijf producties. Hun eersteling, *Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe* (2012) werd een dialoog tussen spelers en publiek, tussen een man en een vrouw die vertrekt van (maar nooit aankomt bij) Diderots *Jacques le fatalist et son maître*. Hun debuut toerde intensief in Vlaanderen en Nederland, en won de TAZ-KBC Jongtheaterwerkprijs.

CONCEPT Wannes Gyselincx TEKST & CREATIE Wannes Gyselincx & Ans Van den Eede INSIDE EYE Louise Van den Eede SPEL Marjan De Schutter, Filip Jordens, Greg Timmermans & Ans Van den Eede COMPOSITIE & LIVE UITVOERING Hendrik Lasure EINDCOACHING Willem de Wolf TECHNIEK Bart Mommerency KOSTUUM Ann Weckx PRODUCTIELEIDING Laura Arens STAGE CREATIE Carine Van Bruggen DUITSE TEKSTEN LIEDEREN Franz Kafka en Rainer Maria Rilke VERTALING NEDERLANDS DUIJS Isabel Hessel PRODUCTIE Hof van Eede COPRODUCTIE Klarafestival & LOD muziektheater IN SAMENWERKING MET CAMPO MET DE STEUN VAN De Vlaamse Overheid, Het Vlaams Fonds voor de Letteren, Stad Gent & Provincie Oost-Vlaanderen MET DANK AAN Quatre Mains, Cirq vzw (Sandra Heylen), Els Snick. FOTO Michiel Hendryckx.

TAZ#2017
THEATERAANZEE.BE OOSTENDE 27/07 - 05/08

